

Сніг

Автор:

Алла Марковська

Сніг

Алла Марковська

Війна Сфери #1

Гел і Ленора загубили один одного в галактичних нетрях космосу: один намагається вибратися із таємничої планети Сенп, а інша шукає шляхи до цього пустельного відлюдника. Та чи такого вже пустельного? Прадавня цивілізація магів, яка існувала на цій планеті, не могла зникнути безслідно. А якщо й зникла, то що за сила стерла з лица землі могутніх магів всесвіту?

Алла Марковська

Сніг

Планета Сенп

Нарти тягнули великі білі пухнасті пси. Чотири нарти, шістнадцять псів. Собаки були майже однакові, всі трошки вище метра у холці. Вони бігли швидко й, здавалося, радісно, – нарти майже наздоганяли собак по м'якому снігу.

Ранок сонячний, зимовий, морозний, блискучий. У сніжній сліпучо-блискучій долині темні нарти й чорні острівці дерев. Чорні крапки, чорні лінії, чорне віття, сині тіні. Тихо без вітру, та оманливий той блискучий тихий світ, бо мороз лютує.

Нарти рухалися до ще однієї сірої крапки. Тією сірою крапкою у великій сніжній долині був розбитий корабель. Та й не корабель, кораблик, невеликий галактичний, лише півтора фредо у довжину. Зім'ятий, зламаний від сильного удару об замерзлу засніжену поверхню планети.

Нартами керували люди у темному хутрянному одязі, пухнасті, як їх чотирилапі товариші. Три чоловіка і, чи то юнак, чи навіть дівчина, одразу у тому нашаруванні теплого одягу, шапки, рукавиць, окулярів і маски з собачої шерсті не зрозуміли. Тим більше, найменший і найтонший погонич так вправно керував нартами.

Погоничі підганяли білих псів, викрикуючи команди. Поспішали до того розбитого корабля, наче він міг злетіти і зникнути у безмежному Всесвіті. Напевне, і не знали, що корабель ніколи не повернеться у космос.

До розбитого корабля вели сліди людей та відбитки звіриних лап, дуже великих і трохи менших. Ті страшні звірині сліди припорошило снігом: ледь розрізнили, ледь упізнати. Та для людей, котрі звикли читати інформацію зі слідів, то було наче яскравий рекламний плакат у великому місті розвиненої планети. Плакат на незрозумілій мові, бо такі звірі у долині не водилися. А ще на снігу залишилася кров. Мисливці по слідах прочитали, що той невідомий звір полював, але здобич тягнув не від розбитого корабля, а до нього.

Собаки поводитися спокійно. Коли їх зупинили, молоді пси почали гратися між собою, старші вляглися у сніг, хекали, наче з усмішкою, спостерігали за молоддю. Отже ніякої небезпеки від хижаків люди не очікували. А от від людей? Чи хто там прилетів на тому кораблі? То поки невідомо.

Чоловіки підійшли до корабля, дівчина залишилася біля собак. Вона, звичайно, також хотіла подивитися на те, що старші називали космічним кораблем, та їй заборонили відходити від нарт. Дівчина насуплено стояла біля собак, склавши руки на грудях, схожа на маленького сердитого патуба[1 - Патуб – ведмідь.].

Люк на кораблі відчинився, з нього визирнув надзвичайно гарний білявий юнак. Привітно усміхаючись, помахав рукою.

– Ми мирні люди, – повідомив він голосно, наче звертаючись до глухих.

– Ми на це сподіваємося, – з посмішкою відповів один незнайомець.

Йому відлягло від серця: боявся побачити монстрів, таких собі небезпечних звіроподібних чудовиськ.

Хлопець здивовано подивився на когось, хто залишався у кораблі, поки не помічений. Може, то й було чудовисько, яке залишило страшні сліди?

– Чому ти на мене дивишся, наче я знав, що вони розмовлятимуть міжгалактичною? – почули погоничі псів оксамитовий насмішкуватий голос.

З люку визирнув ще один хлопець, смаглявий, синьоокий, з чорним хвилястим волоссям. Також не чудовисько. Принаймні, ззовні. Чорнявий хлопець зістрибнув на сніг, підійшов до нарт.

– Доброго ранку. Ми не бажали бути вашими сусідами, та я радий, що ви тут є.

Один з незнайомців вийшов уперед, зняв хутрянну рукавицю, схожу на лапу великого звіра, простягнув темну долоню блідо-синього кольору до того, хто був тепер для нього прибульцем, другою рукою зняв дивні затемнені окуляри ручної роботи і в'язану маску.

– Лянгал.

Гел потис руку белкійця.

– Гестел Рі.

– А отой здоровань, – Лянгал вказав рукою на найвищого і наймогутнішого з чотирьох погоничів білих псів, – то наш вождь і звати його Тоорл.

Гел підійшов до вождя, шанобливо привітався. Тоорл уважно подивився в очі прибульця, з легкою усмішкою тихо запитав:

– Ти перевертень?

У люці з'явився Айре й відразу вимогливо закричав:

– Татко! Я хочу до татка!

Енне допомогла дитині спуститися на сніг. Сама залишилася на кораблі, кивнула, вітаючись із незнайомцями, змусила себе усміхатися, хоча відчувала страх, адже вона уявляла, що вони так поживуть днів десять, і за ними прилетять рятівники. Звичайно ж, має служба порятунку й космічного пошуку Тетанни шукати свій корабель і свого найкращого пілота і неодмінно знайти. Вона вже навіть романтично уявляла, як прилітає корабель і її рятує хтось симпатичний, у кого вона навіть може закохатися. А тут, виявляється, живуть люди, котрі потрапили сюди давно, бо ж встигли адаптуватися. Надія повернутися у космос танула.

– А ось і менший лаполюд, – з усмішкою констатував вождь.

Гел кивнув. Лянгал підійшов до них. Вождь промовив своє рішення:

– Якщо хочете, можете жити з нами у печерах. Та наші люди бояться всього незвичного. У нас був один змінний, він пішов років із десять тому, вижили. Тому я хотів би зберігати у таємниці ваші відмінності якомога довше.

– Добре, – погодився Гел.

Айре підбіг до батька, заховався за його ногами і мовчки визирав, вивчаючи людей, вдягнутих у хутро. Спочатку він подумав, що то також перевертні-котики, дитина не одразу втямила, що то такий одяг. Малий потягнув татка за рукав светра.

– Вибачте, – з усмішкою мовив Гел до Тоорла і Лянгала, і присів до дитини.

– Татку, вони котики? А чому на двох ногах? – пошепки запитав Айре, притулившись до таткового вуха.

– Ні маленький, вони люди, то у них такий одяг, – відповів Гел.

– Ура, санки! – Айре роздивився нарти і побіг до них.

Не встигла дівчина-погонич його зупинити, як дитина повисла на шиї найлютішого пса-вожака. Пес замахав хвостом і якимось зі співчуттям і розумінням подивився на Гела: мовляв, у мене такі щенята веселі були, от повиростали.

Тоорл і Лянгал здивовано дивилися на дитину-перевертня, що гралася з білими велетенськими собаками, і на батька-перевертня, котрий з посмішкою спокійно за тим спостерігав. Тоорл навіть помітив, як перевертень і вожак зграї подивилися одне на одного, наче порозумілися два чоловіка і про дітей поговорили. Подумав, що здалося, бо з таким ще не стикався.

– Ти не боїшся, що твою дитину розірвуть наші собаки? – запитав Тоорл.

– Я оберігаю його від злих людей, а собаки його не образять.

Третій чоловік на ім'я Нат Пі стояв трохи осторонь, він був батьком дівчини-погонича, яку звали Найя. З поваги до вождя, котрого все одно називав капітаном, він спостерігав за усім, що відбувалося, мовчки. Вже й забув, як виглядають люди у розвинених світах. Але як виглядають ті, хто зазнав космічної аварії, ще пам'ятав. Ставився до новоприбулих зі співчуттям. Не забув тієї ночі, коли його з товаришами викинули у долині пірати, що захопили пасажирський міжгалактичний просторовий лайнер, на якому Нат Пі був навігатором.

* * *

Отже, домовилися з місцевими переселитись у печерне селище. Готувалися до переїзду. Було декілька речей, необхідних місцевим. Тому вони взялися вивчати розбитий корабель. А ще був упольований вчора Гелом, як вони називали, зугл. У холодну пору, коли полювання печерних людей не завжди було вдалим, цілий зугл міг прогудувати плем'я два дні. Був іще елемент двигуна, який можна переробити на акумулятор, бо мав заряд енергії ще на рік. Шкода, що тієї енергії не вистачило б і на хвилину космічних маневрувань. А ще Тоорлу потрібною видалася пічка, котру сконструювали Гел і Енне.

Нат Пі захопився за набір різних інструментів і запитливо подивився на Гела. Та багато чого могло знадобитись у господарстві відрізанім від всесвіту людям. Тому домовилися приїхати до корабля ще кілька разів, щоб не залишати такі цінні речі.

Керфі ідея переселитися до осілих людей сподобалася. Він квапливо знайшов книжечку, у якій описував усе, що з ним відбувалося, і декілька ручок, які ще могли писати, усе це розпихав по кишенях і був готовий до нових пригод та вражень. А от Енне сіла на канапу й демонстративно склала руки. Коли Гел присів біля дівчини, вона підняла на нього очі, наповнені злими сльозами.

- Тут немає ніякої цивілізації, - Енне не запитувала, вона уточнювала. - І не було.

- Була, - запевнив він. - Але, на жаль, чомусь вона занепала.

- Чому ти не сказав раніше?

- Та яка різниця, як тут жилося раніше, якщо у них зараз немає космічних кораблів? - здивувався Керфі. - Та й не було раніше. Чотириста років тому тут справді була цивілізація потужних магів, вони подорожували завдяки чарам. Я колись про них читав... Але потім згадки про них зникли. Може, хто і цікавився їх долею, та у Пателлі і без того зараз весело...

- Чому ти не сказав раніше?! - вигукнула Енне. - Ми ніколи не виберемося звідси! Ми тут до смерті! А ти не сказав...

Гел обняв її, дівчина пручалась, потім сама обняла його як дитина, що шукає захисту.

- Обіцяй, що ми виберемося звідси, - шепотіла вона, вдарила його ще по дитячому тендітної рукою у плече. - Обіцяй, що коли ми підемо до тієї печери, не залишимося тут довіку.

- Обіцяю, - відповів Гел.

Енне чомусь йому повірила.

Керфі дивувала її поведінка: то плаче, то сміється, то звинувачує Гела у вбивстві, то вимагає від нього порятунку.

«Дивні створіння - смертні дівчата», - подумав Керфі.

Та він не розумів, чому Енне розмовляє з Гелом спокійно, як з другом, а з ним, з Керфі, стосунки якось не складаються.

* * *

До печер було вісімнадцять фредо. Завантажені всяким необхідним для печерних людей добром нарти були важкими, тому люди бігли поруч. Розумні собаки тягнули санки туди, де був їх дім, де палахкотіло велике вогнище, де стигла каша із зерен боку[2 - Зерна боку – кукурудза, місцевий вид.] з кістками та нутрощами зугла. Де діти гралися з ними й чесали за вухами. Де ласкаві жінки вичісували густе біле хутро дерев'яними гребінцями – собакам приємно, а жінкам пряжа на теплі речі.

Бігли охоче, любили бігати, любили тих людей. Деякі з молодших чоловіків були зліші, та вони побоювалися велетенських псів, бо не розуміли їх, тому між собаками і людьми наче був договір про співпрацю.

На нарти посадили Енне, яка не звикла бігати, як вона казала, ні на далекі, ні на близькі дистанції, а також Айре, який дуже радів поїздки на нартах. Хлопчик так підскакував, що ледь не випав кілька разів.

Дівчина-погонич по доброму поставилася до Енне, допомогла зручніше вмотитися, вкрила хутром, дала окуляри з затемненого скла у дерев'яній оправі, щоб сніг не осліпив. Їй було шкода розгублену і налякану чужинку. Тим паче, бідолашна жила у тому дивному, як старші кажуть, кораблі з двома хлопцями. Хоча прибульці були гарними та трошки інакшими, ніж хлопці її племені. Незрозумілими. Чужими.

Пробіжка поруч із нартами на рівні з великими собаками, що з легкістю бігли засніженою рівниною, для Керфі здавалася бігом у минуле. Надзвичайні відчуття. По доріжці, що утворили полози нарт, бігти було легше, сніг на рівній поверхні не глибокий, замети утворилися біля гаїв чорних дерев. Головне, як казав Тоорл, не потрапити у нірку борка[3 - Борка – кролик.]. Чоловіки, звиклі долати великі дистанції, бігли легко, навіть якось весело, наче змагаючись один з одним. Керфі спочатку намагався посперечатися у бігу з Гелом, та виявилось, що той швидкий і на двох ногах. Гел також наче зняв важкий тягар з плечей, радів сонцю і подорожі.

Енне заспокоювалася, вона замилювалася краєвидом. Це було казково, особливо коли дівчина зняла окуляри: все блищало, наче вкрите діамантами. Собаки піднімали тонкий сніжний пил, що мінився у сонячному промінні всіма барвами світу.

Айре намагався побачити все навколо, він вертівся, як непосидюче щеня. Гел час від часу втихомирював сина.

Звичайно, невідомо, що попереду, та зараз усе здавалося чудовим.

* * *

Добігли до високої кам'яної стіни, котра захищала долину від теплих вітрів і невідомих чужаків. Туди, де був закутий у кригу водоспад і велике озеро промерзле наскрізь. Дивні абстрактні статуї, витвір замерзлої води, наче химерний сад Латілли[4 - Латілла - холодна планета третьої галактики.].

Керфі здивовано роздивлявся чудернацький пейзаж, намагався зрозуміти, де вхід у печеру.

- Вхід за водоспадом, - почув голос Гела.

- Не смій читати мої думки! - несподівано розсердився Керфі.

Гел заклав руки за спину, кивнув і весело посміхнувся:

- Я й не читав.

- Татку! Татку! Татку! - Айре підбіг до Гела, видерся йому на руки. - А можна я покатаюся? Дивися, там ковзанка!

- То озеро замерзло.

- По озеру! Можна? - вимагало дитя перевертня.

- Йди, тільки обережно, - дозволив Гел.

Вожак пісв підійшов до Гела, став поруч, слідкував за щеням великого вожака не менш пильно, ніж батько-перевертень. Гел запропонував допомогу белкійцю, та дозволив білому псу слідкувати за Айре. Білий пес спустився на рівну поверхню замерзлого озера. Айре, здавалося, вже нападався досхочу, і пес потягнув його за комір на берег озера до батька.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примітки

1

Патуб – ведмідь.

2

Зерна боку – кукурудза, місцевий вид.

3

Борка – кролик.

Латілла – холодна планета третьої галактики.

Купить: https://tellnovel.me/ru/markovs-ka_alla/sn-g

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)